

Silip Champion.

Fortælling af Hæba Stretton.

(Fortsat.)

„Jeg har aldrig glemt at bede Gud Fader derom; hver Morgen beder jeg: Kære Gud Fader, bekræft min Fader hele Dagen igennem, og hver Aften beder jeg, om Gud vil stærke min Fader om Natten. Min Fader sagde, jeg skulde bede for ham, det gør jeg, og Gud vil ogsaa passe godt paa ham; han kommer nok hjem til mig igen.“

Jeg vidste ikke, om jeg burde modsiges ham; jeg troede ikke, at Faderen kom igen; inden jeg fik Tid til at sige noget, kom Thomas og sagde, at min Broder vilde se Drengen. I Løbet af nogle få minutter fortalte jeg Filip om, hvordan min Broder havde det. Jeg sagde, at min Broder havde været væk næsten hele sit Liv, og at han i Dag havde været meget syg. Barnets Ansigt blev alvorligt, og han fulgte mig sagte gennem Gangen hen til min Broders Værelse.

„Hvad mon Barnet vil tænke, naar han ser min lidende Broder med det blege Ansigt“, tænkte jeg. Da vi kom ind i Soveværelset, gif han hen til Sengen og spurgte sagte: „Er De meget syg?“

„Ja“, svarede Georg; „er du den Dreng, som skal være hos os?“

„Ja, hvis jeg maa få Lov til det; jeg vil hjælpe Dem at bede til Gud om, at De maa blive bedre. Fru Tranom har sagt, at Gud vil høre vore Bønner, men vi skulle stole paa ham og tage, hvad han sender os, for han ved bedst, hvad vi trænge til. Gamle Tranom havde stærke Gigtmerter, men han sagde dog, at han vilde være tro mod Gud, fordi Gud var god mod ham.“

„Ja“, sagde Georg og tog Drengens Haand i sin, „jeg vil ogsaa tro, at Gud sender mig, hvad der tjener mig bedst, jeg vil ogsaa stræbe efter at være tilfreds, og er glad ved, at du vil hjælpe mig.“

Jeg førte nu atter Filip bort, for at min Broder ikke skulde blive træt af ham. Da jeg paany kom tilbage til min Broder, havde han faaet andet at tænke paa end paa sine egne Smertes. Han tog min Haand og sagde: „Gud har sendt en Solskraale ind i vort Hjem; vi have faaet een af hans egne smaa; Gud hjælpe os til at vogte ham vel.“

Filip blev i Sandhed en Belsignelse for sit nye Hjem. Det er forunderligt at se, hvor megen Glæde et godt og kærligt Barn kan bringe i et Hjem. Fader og Moder kunde være tyngede af mange forskellige Sorger, have de saa en lille Solskraale i Hjemmet, saa vilde de ofte erfare, at et saadant Barn er en Belsignelse fra Gud. Tænk paa det, I lære Børn, som læse dette. Tiderne ere ofte trænge for eders Kære; I kunne lette meget for dem, og I kunne ved eders milde Kærlighed og ved fra Barnets ofte bringe en Glæde til Moderhjertet, stærre end I selv ane det.

Filip var saa fuld af Sandhed. Derfor kunde det ikke skjules, at han ofte var biftig, egenraabig og forførelig, men da han tillige havde en oprigtig Kærlighed til Guds enbaarne Søn, Herren til Gud Faders Værelse, saa lod han sig villig rette og lede. Han var saa ælskelig i sin Sandhed; derfor lærte han at elske Lyslet fremfor Mørket, og der var intet hos ham, som var paataget eller forfikklet.

Livet i vort Hjem var nu helt anderledes for Georg og mig. Det var ikke tomt og trist længer, og vi havde begge faaet noget at leve og virke for. Noget af det første, vi maatte tænke paa med Henblik til Filip, var at finde en god Forberedelsesskole til ham. Da han havde gaaet en Tid i denne, som han i en stor Skole; han var en klog og vidbegærlig Dreng, hvorfor han gjorde gode Fremtredt. Min Broder Georg, der selv havde faaet en grundig Skoleundervisning, tog sig af Drengen og hjalp ham, og det var sænsynligt, at Georg ikke var den, der havde det mindste Udbytte af dette Arbejde. Han glemte ofte sine egne Videnskaber og blev opmuntret og fortrist paa mange forskellige Maader.

Vi talte aldrig om Fru Tranom.

Filip var helt optaget af det nye, der omgav ham, men derfor var det dog saare langt fra, at han havde glemt den gamle, trofaste Kvinde. Han slog sig til Ro med Henblik til hende og vilde vente, til han en Gang blev rig, saa vilde han rigtig gengælde hende alt, hvad hun havde gjort for ham. Hans rige Morbroder i Burenstone hørte vi heller intet om; mig skænkede Barnet vist ikke en Tanke.

Da Filip var noget over 16 Aar gammel, fik han paa Grund af sin Flib og gode Opiøriel, en stor Pengeløse. Skolens Rektor bad ham indtrænge om et fortsatte sine Studier ved et Universitet. Filip havde stor Lyst til at blive Læge. Han mente, at han paa den Maade kunde blive til største Belsignelse for sine Medmennesker, for han kunde saa få Lov til at sige at helbrede baade Legem og Sjæl. Helt vilde han gaa omkring blandt Londons fattigste Befolkning. Det var en velbetsgjærlig Gjerning, mente han, at virke blandt disse dybt sunne Skatter.

„Maa jeg få Lov til at vælge“, sagde han, „vil jeg være fattiglæge i London blandt de aller fattigste Medmennesker.“

Jeg var ikke rigtig glad over denne Beslutning, for jeg havde tænkt mig andre Stillinger for min Dreng. Min Broder derimod var glad over Filip's Fremtidsplan.

Da jeg en Dag talte med Filip om Fremtiden, sagde jeg: „Vi have ikke meget at efterlade dig, naar du dør.“

„Tænder du paa at dø snart, Tante Fanny?“ spurgte han; „du er jo kun en Snøs Aar ældre end jeg, du skal ikke tænke paa at efterlade mig noget, jeg faar nok mere, end min Herre og Frelser ejede her paa Jord.“

Medens vi talte om denne Sag, hørte vi, at det ringede paa Postkuffen. Vi tænkte, at det var en af Filip's Venner, som kom for at besøge ham, men det var et andet helt uventet Besøg, Kloffen melde. Vor gamle Tjener kom ind og sagde: „Der er en Kone, som vil tale med Filip. Hun vil ikke sige mig, hvad hun vil, men hun sagde, at hun kom i et vigtigt Arbejde, og at hun var rejst fra Liverpool til London for at tale med Filip Champion.“

„Hvad hedder hun?“ spurgte min Broder.

„Fru Brun“, svarede Thomas.

„Nah, det er jo den Kvinde, din Fader satte dig i Pleje

hos;“ jeg blev greben af en underlig Anelse. Filip, derimod, erødmede, og et Udbrud af Glæde og Haab prægede sig i hans Ansigt.

„Din Fader er vist kommen tilbage“, sagde han. I lang Tid havde han ikke talt om Faderen, og jeg nærede det Haab, at han nu troede, at han var omkommen paa Havet. Nu saa jeg, at hans barnlige Tro ikke var uddød. Han ventede stadig paa sin Fader.

„Min Fader er kommen hjem“, udbrød han, „jeg maa tale med Fru Brun.“

„Filip“, sagde min Broder med dæmpet Stemme, huff paa, at din Fader har været borte i tolv Aar.“

„Jeg har intet Budskab faaet om hans Død, inden det sker, så jeg haaber, at han lever.“

Filip rejste sig nu for at gaa ind i et Sideværelse, hvor Fru Brun havde taget Plads. Jeg led forskæddeligt, da jeg fulgte ham ind til Fru Brun. Min Anelse sagde mig, at han nu vilde blive revet bort fra mig, og jeg søgte, at dette vilde blive en Hjerteforg baade for min Broder og mig.

Hvad kunde Fru Brun dog have at meddele Filip? Dette Spørgsmaal trænge sig ind paa mig, da jeg gif med ham. Det var jo naturligt, at det var om Faderen, hun havde noget at berette, og dog, mente jeg, at det var umuligt, at der nu, efter saa mange Aars Fortløb, kunde komme nogen Efterretning fra ham.

Da vi vare komne ind i Spisestuen, lod jeg Thomas hente Fru Brun. Filip satte en Stol til hende. Hun saa alvorlig paa Filip og sagde: „De ligner Deres Fader, men De ligner dog endnu mere Deres Moder. De har vel helt glemt Deres Fader?“

„Nej, paa ingen Maade“, udbrød Unglingen. Hans Legeme rystede af indre Bevægelse, og han lagde sin Haand paa min Skulder for at blive rovet.

„Jeg bringer Efterretninger fra Kaptajn John Champion“, sagde Fru Brun, „derom De vil betale min Billet fra Liverpool og hertil og tilbage igen, saa skal De saa at vide, hvad jeg ved.“

„Vi skal nok betale Deres Rejsudgifter“, sagde jeg; jeg søgte, at Filip var for hjertegrebet til at kunne svare. „Fortæl os nu uden Ombyrd alt, hvad De ved“, sagde jeg til Konen, der tog Sagen med en forunderlig Ro.

„Ja, nu skal jeg fortælle, men det er en lang Historie. Jeg har flasket om fra Sted til Sted, siden Hr. Filip for 9 Aar siden kom fra mig; det er derfor ikke saa underligt, at man tabte mit Spor og ikke kunde finde mig. Om det saa var Kaptajn Champion selv, der havde søgt efter mig, saa vilde han næppe have fundet mig. Men det var ikke Kaptajnen selv, der søgte efter mig, stoffets Mand. Men det var en Sømand, som havde været paa Kaptajnens Skib. De led Skibbrud. Han og Kaptajnen blev reddede. Sømanden kom her hjem til England og havde Nyheder med sig, bare han kunde træffe mig.“

„Hvor længe er det siden?“ spurgte Filip bevæget.

„Det er omtrent 4 Aar siden, at Sømanden kom tilbage“, fortsatte Fru Brun, „og han gjorde alt for at faa fat i mig. Men det lykkedes ham ikke. Saa gav han sig igen paa Rejse; to, tre Gange var han hjemme, og hver Gang søgte han at faa at vide, hvor jeg boede. Først for tre Maaneder siden lykkedes det ham. Det gif til paa følgende Maade. En af hans gamle Kammerater kom ind i mit Hus i Liverpool. Der hørte han, at jeg en Gang havde haft en Kaptajns Søn i Pleje, og at nogle fornemme Folk i London senere havde taget Barnet til sig.“

„Hvad hed det Barn?“ spurgte Sømanden.

„Filip Champion“, svarede jeg.

„Det er jo Raavet paa den Kaptajn, Daniel Stern har søgt med. Han led Skibbrud i Kartheden af den afrikanske Kyst.“

Sømanden gif nu for at opsjge Daniel og traf ham døende paa Sygehuset. Da han hørte, at hans Kammerat havde talt med den Kvinde, han havde søgt efter saa længe, bad han om at bringe mig paa Hospitalet for at høre, hvad han havde at meddele.

„Jeg kom lige tidsnok“, fortsatte Fru Brun. „Han fortalte mig nu, at Skibet var bleven flaaet i Stykker mod Klipperne og at alle, som vare om Bord, druknede med Undtagelse af ham og Kaptajnen. De kom begge i Land og ventede paa Kysten i nogle Dage i Haab om, at et forbiøsende Skib skulde komme og tage dem med.“

„Men i Stedet for et Skib“, fortalte den søge Matros „kom der nogle Negere; de førte os ind i Landet og gjorde os til Slaver. De bevogtede nogle Kaptajnen, men mig passede de ikke særlig paa, derfor lykkedes det mig at flygte. Efter mange Fares og Besværigheder naaede jeg til nogle Portugiser. Da jeg havde været hos disse Folk i nogle Maaneder, rejste jeg med et Skib til England.“

„Mens jeg endnu var sammen med Kaptajn Champion havde han fortalt om sit Barn og sagt mig Raavet paa den Kvinde, han var i Pleje hos. Jeg lovede ham at søge efter hans Barn, hvis jeg naaede at faa min Fribred og komme hjem til England.“

„I 4 Aar havde Sømanden forgæves søgt efter mig, saa ofte han var i England; endelig traf jeg ham her paa Hospitalet.“

„Er han død?“ spurgte Filip, „ved De ikke mere om min Fader?“

„Ja, Daniel Stern er død“, svarede Fru Brun, „og jeg ved ikke stort mere, han gav mig et lille Kort, hvor man kan se den Kyst, Skibet forliste ved. Han sagde, at Negrene havde ført de to Skibbrudne fra Kysten mod St. Kaptajn Champion havde et godt Held, men han bevogtedes strengt af sin Herre, der var derfor ingen Lejlighed for ham til at flygte.“

Fru Brun tog nu et Søkort frem af sin Kurv. Filip rystede, saa at han ikke kunde tage mod Kortet. Jeg tog det derfor, og vi saa tydelig nogle Huler, som vare ristede med en Knappstaalet for at vise Stedet, hvor de to Skibbrudne vare komne i Land paa Afrikas Kyst. Filip udstødte et dybt Sul. Jeg lagde hans Hoved mod min Skulder og lagde min Kind paa hans Bænde. Han maa have følt, at jeg holdt indberlig meget af ham, for han lyngede sine Arme om min Hals og grad. Jeg gav nu Fru Brun et Teg, at hun skulde gaa og saa noget at spise. Saa stræbte jeg efter at træffe min stoffets Dreng.

„Tante Fanny“, hviskede han, „dette Budskab er næsten sørgeligere, end det var om min Faders Død.“

Bidt efter mandede Filip sig op. Han tog Kortet og betragtede nøje de afstakte Brekke. Jeg forstod, at hans trofaste Kærlighed vilde føre ham langt bort fra mig. Vi gif nu ind til Broder Georg. Derefter gif jeg ned til Fru Brun og gav hende Pengene. Da jeg kom tilbage til min Broders Værelse, saa Filip paa sine foran min Broders Seng og fortalte alt, hvad han havde hørt af Fru Brun. Jeg kunde i hans Øjne læse en dyb, inderlig Væn; men jeg vilde intet sige; min Søster søgte allerede den Kval, den vilde blive pindt med; jeg følte, at Tiden var kommen, da vor Kære Dreng vilde forlade os.

Jeg forstod, som sagt, tydeligt, at min Broder og jeg nu maatte belave os paa at miste Filip i det mindste for en Tid. Han vidste, at Faderen var i Fængenskab, og hans kærlige Hjerte vilde drive ham til at frifsøbe ham saa hurtig som muligt.

Han gjorde sig ogsaa snart rede til at rejse. De Pengene, han skulde have paa Skolen, maatte han afslige, da han jo ikke kunde bruge dem til at læse videre for. Georg og jeg maatte nu overveje, hvad vi skulde gøre for at stoffe Filip Pengene, saa at han kunde rejse til Afrikas Vestkyst. Vi havde ingen rede Pengene. Jeg blev derfor nødt til at tage en Livsforforsikringspolice, paa hvilken jeg laante nogle tusinde Kroner.

Da vi havde de fornødne Pengene, stræbte vi efter at faa alle de Oplysninger om Vestafrika, vi kunde faa, og vi stoffede vor Kæse, unge Ven anbefalingsbreve til Misjonærer og Kjøbmænd der paa Kysten. Da alt dette var i Orden, og Filip var udrustet paa bedste Maade, fulgte jeg ham til Liverpool; hvorfra han skulde rejse til Afrika. Vi traf Fru Brun, der blev meget forundret over at se, at Filip vilde rejse ud paa det ubesige og søge efter sin Fader. Men Filip var rede til at taale alle Savn og vilde søge at overvinde alle Vanfeligheder, blot han kunde finde sin Fader eller saa paalidelig Efterretning om ham.

Med dyb Bæmød stod jeg nu paa det store Skib for at tage Afsted med min Yndling. Han ligede nu inarere en Mand end en Yngling; men Taarene stod dog i hans Øjne, da jeg for sidste Gang greb hans Haand.

„Tante Fanny“, sagde han, „Gud sende mig til Dem.“

„Ja, Filip“, sagde jeg, men nu tager han dig fra os igen.“

„Vi mødes, om Gud vil, igen; ses vi ikke mere her, saa mødes vi i Hævet.“

„O, min Ven, du maa ikke tale om, at vi ikke skulle ses mere her. Jeg kan ikke udholde at tænke paa, at jeg skal leve og ikke engang vide, om du er død i Færd, eller om du lever som Slave over i den mørke Verdensdel.“ — Han svarede mig ved at fremhæve den smukke Sang:

„En Vej eller anden, vor Herre ved Raad.“

Da han kan have fremsagt alle Ordene, sagde han:

„Min trofaste Frelser vil følge mig, og han kan lede mig selv gennem det dybeste Mørke.“

Disse Ord vare de sidste, før hans Farvel led. Da jeg atter kom hjem, begyndte der en tung Tid for Georg og mig. Vi havde vænnet os til at leve sammen med Filip; alt minde os nu om ham, og alt fortalte, at han var borte fra os.

Det var umuligt at vente ret mange Breve fra ham. Da han kom i Land paa Sierra Leona Kysten, stred han til os og fortalte, at han vilde rejse med den første Karavane, som rejste mod Syd Eftenslysten. Derefter hørte vi ikke fra ham i flere Maaneder.

Jeg kunde ikke rigtig tænke mig, at Filip vilde træffe sin Fader. Men, traf han ham, saa tog Faderen ham jo fra os, tænkte jeg videre; jeg havde ondt ved at gøre mig fortrolig med den Tante. Georg derimod, lykkedes dette lettere; han ventede taalmodig efter Brev fra Afrika, og han talte om Kaptajn Champion, som om det var naturligt, at Filip maatte blive hos ham i Fremtiden.

„Filip kunde ikke gøre andet“, sagde min Broder en Dag, „og han burde ikke gøre andet, end at søge efter sin Fader. Havde vi beholdt ham her hos os, fordi vi kun tænkte paa os selv, saa vidste vi ikke, hvad Kærlighed er.“ „Men det er høardt, efter alt det vi have gjort for ham, at skulle miste ham nu.“ — „Hærv“, svarede min Broder, „vi have jo stræbt efter at opløse ham for Gud og ikke for os selv, ikke sandt?“

Min Samvittighed talte alvorligt i mit Hjerte. Jeg maatte tilstaa, at jeg havde stræbt efter at virke som Jesu Discipel, for at Filip ogsaa skulde komme til at elske min Herre og min Frelser, men jeg var ikke rigtig naaet til at bryde mig under Guds Billie, nu, da jeg saa, at Filip's Trostab mod Frelseren førte ham bort fra mig. — Jeg var nær ved at ønske, at Filip var mindre trofast, og dog — nej, Gud være lovet, det kan og tør jeg ikke næste. Jeg vil fryde mig over Filip's Trostab og Kærlighed mod sin Fader, og jeg vil selv stræbe alvorligt efter at blive tro i smaalt som i stort. —

— To Aar ere forløbne, siden Filip rejste; i det sidste Aar havde vi ikke hørt fra ham. Vi turde ikke haabe at faa ham at se mere. Der var saa mange forskellige Fares for Europæerne i den Del af Afrika, hvortil Filip rejste, vi maatte derfor stræbe efter at søge os med Taalmodighed efter Guds Billie. — Det var Juni Maaned. Georg og jeg sad ved vinduet. Paa et Bord ved Siden laa der et stort Kort over Afrika. Min Broder og jeg talte nu sjalden om Filip. Nu sad jeg lænet tilbage i min Stol med halvt tilslukkede Øjne. Mine Tanker vare i det fjærne Land, hvortil Filip var rejst. Bort forstyrredes jeg fra mine Tanker ved at Thomas bandede paa Døren og aabnede den paa Klem. Han hviskede til mig: „Der er een, som ønsker, at tale med Dem, Hersen Carr.“

Han saa hel underlig ud, den gamle tro Tjener, og der var en ejendommelig Klang i Stemmen. Et frydefuld Haab trænge som et Lyn frem til mit Hjerte. Jeg sprang op, ilede forbi Thomas, løb ind i Spisestuen og omjævned, inden jeg ret vidste af det, Filip, som stod ved Døren.

Det var en frydefuld Dag for mig. Han var meget forandret; og dog den samme trofaste, kærlige og gudhengivne Yngling, som da han rejste.

Med Forundring lyttede vi til hans Fortællinger fra det fjærne Land. Det var saelfomme Fortællinger, vi fik at høre. Han fandt sin Fader og havde ham med sig hjem. I alle de Fares, Filip havde mødt for at finde Faderen, var han kommen Jesus nærmere, og nu nærede han intet inderligere Ønske end det at tjene ham fuldtro i Aand og Sandhed.

Ja, det var virkelig sandt! Trods mange Vanfeligheder og under mange Fares naaede Filip til sin Fader og fik ham frisks. Had skulde Faderen nu flaa ind paa, da han befandt sig hjemme i England. Han havde et lille Forraad af Eftenskab og Guldstøv med sig, men ved Salget deraf fik han ikke mere, end at han derfor kunde beløse Filip's Opbald og Uddannelse paa et Sugehus og selv kunde leve. Kaptajnens Heldred havde lidt en Del under hans Slaveri. Filip overtalte ham derfor til at spørge en dygtig Læge til Raad. En Dag gif han da hen til en Læge. Filip var med. Da de kom tilbage til os, kunde vi straks paa deres alvorlige Miner se, at Lægen havde været utilfreds med Kaptajnens legemlige Tilstand.

„Jeg er kun et gammelt Brag“, sagde Kaptajnen til Georg.

„Nej, saa slemt er det da heller ikke“, sagde Filip, Lægen mente, at han kunde leve i flere Aar endnu, men han skal helst fare til Søs og skal stadig have en paalidelig Mand med sig, fordi han, inden nogen aner det, kan faa en brat og imerkefuld Død.“

„Det kan der ikke være Tale om“, sagde Kaptajnen; „jeg vil ikke binde min Søn til mig, det er jo det, han tænker paa.“

„Jo vist saa“, svarede Filip lystig, „jeg har jo endnu ikke nogen fast Stilling i Samfundet og kan lige saa godt blive Sømand som Læge. Min Fader skal til Søs, og vi give ogsaa været saa heldige at faa et godt Skib. Da vi gif fra Lægen, mødte vi en af Faders gamle Venner. Da han hørte, at Lægen havde bestemt, at Fader skulde rejse, tilbød han straks Fader at blive Kaptajn paa et Skib, der just ligger og er klar til at rejse til Madeira. Skibet har en god Besætning og en dygtig Styrmand. Nu vil jeg være Sømand.“

„Men“, sagde jeg til Filip, „saa blive dine Planer for din Fremtid jo helt ændrede, og de Evner, du har, blive unyttede.“

„Ja“, sagde Kaptajnen afbrøende, „det er jo bestemt det samme, som jeg har sagt til ham; jeg kan ikke give mit Samtykke til, at min Søn ofrer sig for mig; nej, min Søn, Gud har Brug for dig andre Steder, du maa ikke fare til Søs med en gammel, frag Fader.“

„Tænk ikke paa, at det er noget Offer for mig, Fader“, svarede Filip bestemt.

Kaptajnen saa sænsynligt svag ud, da han nu fatte sig træt med paa en Stol. Filip saa det klart, og saa lige saa klart, at det var hans Pligt at være en Støtte for Faderen. Jeg kunde naturligvis ikke stemme med Filip i den Bestemmelse, han nu havde fattet. Min Broder var derimod af en anden Mening. „Filip har Ret“, sagde han med sin svage Stemme.

„Det glæder mig, at De holder med mig“, sagde Filip, „jeg føler det som min Pligt at være hos min Fader, og jeg tør ikke handle mod min Pligt.“

Derefter blev det ogsaa. Da Skibet var færdigt til at sejle, maatte vi se, at Filip forlod os, og vort Hjem blev nu lige saa ubehageligt og ensomt som før.

Vi fik ofte Breve fra ham, og snart opbygede vi, at vi paa forskellig Maade kunde virke for vor Kære Ven. Der var of og til noget, der skulde sendes til ham eller Faderen, og hver Gang vi kunde vente dem hjem, var der altid noget, der skulde bringes i Orden, inden de kom. Det var herlige Dage baade for min Broder og mig, naar Filip kom og boede hos os, Faderen havde et lille Hjem i Nærheden. Filip læste med megen Yver for at tage Styrmands Eksamen. Efter at have taget denne, vilde han være Styrmand paa Faderens Skib.

I omtrent fem Aar havde Filip faret til Søs med sin Fader. En stormfuld Vinteraften, just som jeg sad og tænkte, at det var rar, at Filip var hjemme, traabte han hurtig ind i Georg's Værelse og sagde bestemt: „Kom hurtigt, Fanny!“ Tag Overst paa, der er en Vogn, som venter for os. Det er en forfærdelig Aften for Folk at være ude i Rom, vi maa hjælpe en Stakkel.“

Da jeg var færdig, hjalp han mig ind i Drosken, og vi førte begge hurtig bort fra vort Hjem.

„Hvor især du mig hen, Filip?“ fik jeg nu endelig Tid til at spørge, hidtil havde han kun tænkt paa at faa mig af Sted. Han svarede ikke straks. Uden for rasede Storm og Ulvej; jeg blev helt ilde til Møde; jeg var ikke vant til at ferdes ude i et saadant Vejv og komme saa hovvedfulds af Sted. Da jeg intet Svar fik og saa, at Filip sad tankefuld og saa paa den nedstrømmende Regn, spurgte jeg endnu en Gang: „Hvor især du mig hen?“ — Han besvarede ikke Spørgsmaalet, men sagde undvigende: „Kære lille Tante Fanny, du er den bedste Kvinde i hele Verden.“

Langt om længe standbde Vognen foran en mørk og snæver Gade i Nærheden af Tømsen. Filip førte mig ind i Strædet til en aaben Plads. Der standbde han og lyttede ved en Dør. Vi hørte ingen Lyd inde fra. Med en vis Væghelse aabnede han Døren. Der var helt mørkt i det Rum, vi kom ind i; han tog derfor en lille Lommelygte frem, tændte Lyset og lod det's Skin falde ind i Rummet foran os.

Det var kun et almindeligt Skur, Filip førte Tante Fanny ind i, Døren var saidsærdig, Vinden blæste derfor ind, og Hagel og Regn slog gennem et Hul næsten midt ind i Rummet. Ved Bængen længst borte fra Indgangen laa en Skuffe paa Gulbet; den blev nu belyst af Stinet fra Filip's Lygte. Det var en ung, meget utydelig Kvinde. Jeg havde aldrig set et saadant Ansigt før. De magre Kinder vare malede, og Arme og Skuldre vare næppe skjulte af usle Pjaller. Hun stirrede vidt frem i Rummet og saa forførdelig forpint og elendig ud. Jeg trængte mig uvilkaarlig frem mellem hende og Filip for at skjule hende for ham. Filip stillede sig dog straks frem foran mig og sagde: „Tante Fanny, her er en Gjerning for dig; her kan jeg ikke udrette noget.“

Harmfuld saa jeg ham ind i Øjnene. Jeg anede ikke, hvad han mente med at bringe mig sammen med denne Kvinde. I hans Øie saa jeg et Udbrud af den inderligste Medlidenskab og Sorg, da han svarede paa mit stumme Spørgsmaal. „Du maa redde hende fra Elendigheden, Fanny. Gud sendte mig i rette Tid, saa at jeg frelst hende, da hun vilde drukne sig i Floden, nu vil han bruge dig til at redde hende fra Synden. Tag nu imod hende for Guds Varmhjertigheds Skyld.“

Jeg opfordrede Filip til at gaa til Siden, jeg kunde ikke lide at se ham saa nær ved denne dybt sadne Kvinde.

(Sluttes.)